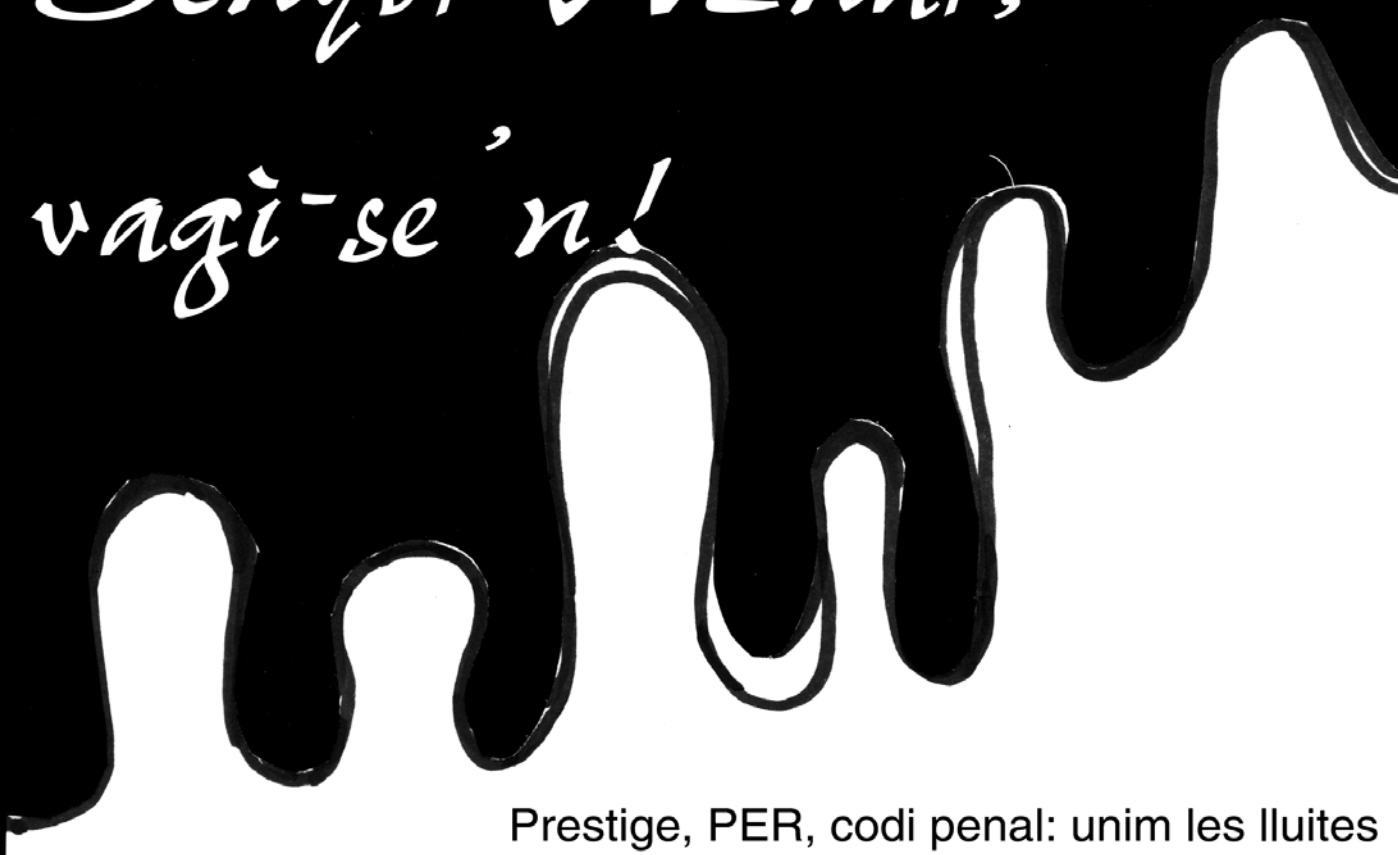

Vagi-se'n
Senyor Aznar,
vagi-se'n!

Prestige, PER, codi penal: unim les lluites

nº 36 - gener 2003 - donatiu 1,20 euros

Editorial, pàgines centrals i contratapa:

Galícia. Vagi-se'n Sr Aznar, vagi-se'n pàg. 3, 10-11
EUA prepara un atac imminent pàg. 3, 15-16

Política:

Euskadi , Marcos i Garzón pàg. 4-5

Sindical:

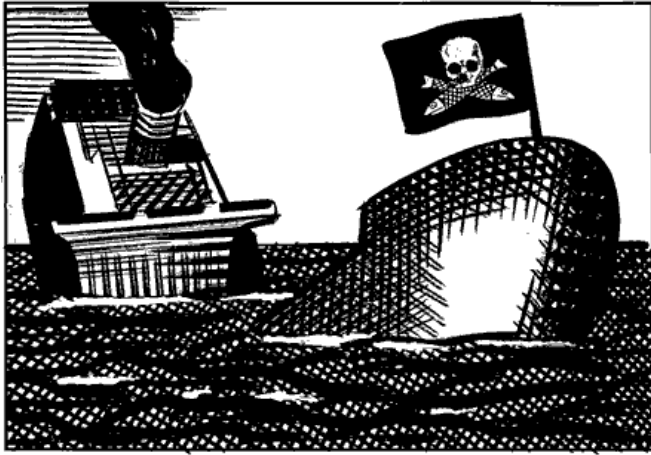
Banca, Renfe, CATSA, MITASA

pàg 5-7 i 10-12

Internacional:

Veneçuela, EUA

pàg 15-16

elroto@inicia.es

elroto@inicia.es

La nostra crítica recomana...

KAMCHATKA

Pel·lícula argentina (no rebem cap mena de comissió per parlar-ne bé del cinema argentí, paraula!) dirigida per Marcelo Piñeyro i interpretada per Ricardo Darín, Cecilia Roth i Héctor Alterio.

Els crítics de cinema diuen que es tracta d'un drama polític, perquè és un acostament a la dictadura argentina. El 1976 els militars arriben al poder i molta gent ha de fugir o amagar-se, i amagar-se és el que farà la família del film. Un dels nens ens ho explicarà, per això no veurem els militars, ni la sang, tampoc no sentirem els trets ni els crits, però els pressentirem, seran latents i ens encerclaran sense mostrar-nos la cara. Aquest aspecte de la pel·lícula la fa universal: pot passar i ocórrer a qualsevol lloc del planeta, els militars argentins no en tenen l'exclusiva. La persecució (i/o eliminació) dels qui pensen diferent és una realitat -cadascú posa aquí el nom del lloc amb el qual està pensant-

També diuen els crítics que el guió és quasi perfecte, des d'aquí afegirem que el director, a més d'haver fet una obra d'aspecte humil, senzill i de gran sensibilitat, ha fet una pel·lícula necessària.

In memoriam

«Todo el mundo de la intelligentsia española del cine es del partido burgués independiente, y eso no conduce a nada porque no compromete».

Juan Antonio Bardem

EL OJO CRÍTICO

© RAFAEL IGLESIAS

PP
Prestige Petroleum

Me parece que no soy la única gaviota que se está cubriendo de mierda estos días!

Bush prepara l'ofensiva militar contra L'Iraq independentment dels informes que doni la comissió d'investigació. Si necessita excuses les inventarà, però necessita engegar la maquinària de guerra. Tot apunta que l'atac es produirà a finals de gener, després de les eleccions a Israel. A Bush l'empeny la crisi, la necessitat de reafirmar el seu poder, l'esperen grans reserves de petroli com a botí de guerra i la possibilitat de redefinir el mapa de la zona en favor del seu gran aliat Israel, ¿què li importa quines armes té Saddam Husein? Però els focus en conflicte no cessen de créixer-li a l'imperialisme i amenacen un 2003 amb molts enfrontaments: molt a prop de L'Iraq, la situació a Palestina està lluny d'estar controlada per Israel, que veu com a pesar de l'enduriment de les mesures repressives sobre els palestins, aquests no paren de lluitar. Però salta un nou escenari al nord-est asiàtic: i l'administració Bush ja va advertir que la guerra contra Saddam no era incompatible amb una altra paral·lela contra Corea del Nord que acaba de desbloquejar els programes nuclears, encara que una cosa són les paraules i una altra els fets, en particular per la creixent mobilització anti-imperialista que s'escampa al sud de Corea.

Bush prepara l'ofensiva militar contra L'Iraq... Però els focus en conflicte no cessen de créixer-li a l'imperialisme... La solidaritat internacionalista ha d'ocupar aquest any un espai important en la lluita

Però aquí no acaben els escenaris de confrontació, doncs tampoc a l'Amèrica llatina l'imperialisme no aconsegueix passos sòlids. Les formes que pren la resistència dels treballadors i els pobles contra els plans de saqueig i fam d'EUA-FMI-BM tenen múltiples expressions: en uns casos, com ara a l'Argentina, amb moviments insurreccionals, en uns altres amb la derrota electoral dels partits en el poder: va ser el cas de la victòria de Chávez a Veneçuela, a Perú va caure Fujimori, a Brasil va guanyar Lula, a l'Equador Lucio Gutiérrez. Aquesta inestabilitat obliga l'imperialisme a haver de tenir cura per exemple d'una intervenció militar més decisiva

a Colòmbia i dificulta els plans d'aplicació de l'ALCA. La situació a Veneçuela és l'exemple actual més clar del risc.

La solidaritat internacionalista ha d'ocupar aquest any que comencem un espai important en la lluita: per impedir que es concreti l'agressió a L'Iraq, en defensa del poble palestí, contra l'ofensiva colpista a Veneçuela...

Al'Estat espanyol, en un any amb eleccions municipals i amb una reculada en intenció de vot del PP, el Govern ha d'enfrontar un rerafons de crisi econòmica i de creixement de l'atur per segon any consecutiu. Ja no és possible repetir el famós discurs de "Espanya va bé" que tan bons resultats li va donar. Però això no és tot, doncs té tres focus oberts de confrontació: Galícia, Andalusia/Extremadura i Euskadi.

A Galícia el govern s'esforça per enterrar les tràgiques conseqüències de l'enfonsament del Prestige, quan es presenta un negre futur per a desenes de milers de persones que viuen directament o indirectament del mar. Les responsabilitats polítiques i, fins i tot, penals en les quals ha incorregut el Govern central i també l'autonòmic abans, durant i després de l'enfonsament del buc han fet que de nou desenes de milers de gallecs sortissin als carrers de Vigo, fa tot just uns dies, per a tornar a exigir dimissions. El seu crit ha de ser el crit de tots els treballadors contra el Govern Aznar.

A Andalusia i Extremadura, el desacord entre sindicats i Govern per la retallada del PER ha provocat ja la convocatòria de vaga general per al 20 de febrer. Els jornaleros van estar al capdavant de la lluita contra el decretazo, CCOO i UGT anuncien que en tot l'Estat hi haurà també un moviment de suport a la seva lluita. Certament que si el Govern Aznar es manté encara amb certa eficàcia és perquè ha aconseguit anar parcialitzant i aïllant els conflictes: cal unir les lluites en una nova convocatòria de vaga general.

El tercer front està a Euskadi, però en aquest cas el Govern espera treure un bon rèdit electoral a la seva ofensiva política i repressiva contra tot el nacionalisme basc. Per a això compta amb la inestimable ajuda del PSOE, de CCOO i UGT, i en menor mesura de IU que han ajudat a prendre bones dosis de nacionalisme espanyol. En aquest sentit acaba d'aprovar –amb el suport del PSOE– noves mesures que augmenten la repressió contra els presos, amb l'ampliació fins a 40 anys de les penes i el compliment íntegre de les mateixes. En aquest cas, i tot i saber que remem a contracorrent, tornarem a defensar el dret d'autodeterminació dels pobles contra l'Estat i denunciarem tot increment de la repressió.

Si el Govern Aznar es manté encara amb certa eficàcia, és perquè ha aconseguit anar parcialitzant i aïllant els conflictes: cal unir les lluites...

Subcomandant Marcos & Garzón:

Crònica d'un expedient X

En els missatges de cap d'any i la Pasqua Militar el rei ha ratificat la política del govern Aznar en la qual l'enfrontament no es limita a Euskadi en la lluita contra ETA sinó que es dirigeix contra tot el nacionalisme basc. El bany democràtic amb el qual la transició va cobrir el vell centralisme franquista a poc a poc va saltant i reapareix l'essència que sempre va estar present. L'enduriment de les penes no modifica l'impàs en el qual es troba l'enfrontament: ni el Govern central està en condicions d'enfrontar les decisions del parlament basc negant-se a dissoldre el grup de Batasuna, ni el PNB és capaç de donar un impuls i credibilitat al seu "pla de pau". En aquest context arriben les declaracions del Subcomandant Marcos proposant-se com a mediador entre ETA i el jutge Garzón.

Entre el 12 d'octubre i començaments de desembre del 2002 va haver un intercanvi surrealista –siguem generosos– de cartes entre Marcos i Garzón a través de la premsa sobre el tema basc. Això que segueix n'és una crònica desapaixonada del fet.

I round: Marcos versus Garzón

La salutació de Marcos al Congrés d'Aguascalientes no pintava del tot malament: Pepillo Aznar, com diu el seu nom, és un imbècil i, amb Felipillo González, el bufó de la cort del "estreñido reyecito Juan Carlos". Garzón un pallasso grotesc autoanomenat jutge que, conjuntament amb la classe política espanyola, està duent a terme un veritable terrorisme d'Estat que cap home ni dona honestos poden veure sense indignar-se. El clown Garzón ha declarat il·legal la lluita política del País Basc. Després de fer el ridícul amb aquell conte "engañabobos" de prendre Pinochet (que l'única cosa que va fer és donar-li vacances amb les despeses pagades), demostra la seva veritable vocació feixista en negar-li al poble basc el dret de lluitar políticament per una causa que és legítima. I,

en el diccionari zapatista, "dignitat" en basc es diu Euskal Herria.

II round: Garzón versus Marcos

No val la pena estendre-s'hi gaire per no ser redundant, Garzón fa una samfaina dels conceptes claus de la brossa de la doctrina de l'antiterrorisme amb què ens bombardegen a tothora: democràcia, xacra terrorista, poble espanyol, mutilats, ferits, nens assassinats, llibertat, víctimes del terrorisme, estat de dret, exiliats, llibertat de càtedra... I la cirereta final: Garzón, el pacifista que de matar només ha matat perdus, se sent estafat per Marcos a qui, ell entre tants d'altres, havia considerat un raig de coherència. Però encara hi ha esperança i desafia Marcos a

parlar, cara a cara i sense màscares, del terrorisme, de rebel·lia, de dignitat, de lluita, d'insurgència, de política, de justícia, de tots aquells valors que serveixen per construir un país i una democràcia i defensar els drets d'aquells que menys coses tenen. (sic).

III round: Marcos versus Garzón?

Marcos accepta el desafiament de Garzón: sota el cel de l'illa de Lanzarote, 10 d'abril de 2003. En paral·lel al debat haurà de celebrar-se una trobada "El País Basc: camins". Marcos es dirigirà a ETA demanant-li una treva unilateral de 177 dies des de la nit de Nadal de 2002; i a la societat civil espanyola (sic) i basca que es mobilitzin en la campanya "Una oportunitat per a la paraula". Garzón haurà de participar-hi i convèncer el govern espanyol que hi contribueixi "amb mesures de distensió" –Marcos s'oblida de posar a Garzón la condició de distendre's ell mateix i aturar la croada de repressió brutal?– Pel que fa al desafiament en si un jurat format per 4 padrins nomenats per Garzón i 3 per l'EZLN, declararan el guanyador del repte. Si guanya Garzón, Marcos es treurà la careta i se sotmetrà a la justícia de l'Estat Espanyol per les acusacions de Garzón. Si guanya Marcos, Garzón –no, no es treurà la toga i se sotmetrà a la justícia del poble basc per practicar terrorisme d'Estat– farà d'assessor jurídic de l'EZLN! –i de passada potser així, això Marcos no ho diu però li serviria per convèncer Garzón, acabarà de guanyar amb la mà esquerra el nobel de la pau que tant ha treballat amb la dreta.– I és que encara hi ha esperança: Garzón –el pallasso amb vocació de feixista?– té l'oportunitat d'escollir: o posa els seus coneixements i habilitats al servei d'una causa justa i noble, o segueix allà on es troba, rebent les manyagues d'aquells que es troben a dalt, damunt de la sang i el dolor dels de baix. (sic).

I els danys col·laterals

Marcos a ETA. L'EZLN condemna totes les accions militars que fan víctimes civils –i Marcos troba entre les víctimes d'ETA simpatitzants de l'EZLN–, i totes vol dir totes, i totes igual: d'ETA o de

l'Estat Espanyol, d'Al Qaeda o de George Bush, d'israelians o palestins, o de qualsevol sota noms o sigles diferents, adduint o no raons d'Estat, ideològiques o religioses –i és que ¿quina diferència hi ha entre la lluita del poble basc i la repressió de l'Estat Espanyol, entre els milers de desesperats que donen suport a Al Qaeda i l'imperialisme ianqui de Bush, entre l'Estat Sionista i el poble palestí? I entre l'EZLN i l'Estat mexicà? I entre Marcos i Garzón?– Tampoc no és una qüestió de nombre de morts, perquè per morts guanya l'EZLN: tots els indígenes mexicans assassinats des de la conquesta espanyola. Convida ETA a participar en el debat: sap que comportaria un risc però si estan disposats a morir o a ser detinguts en les accions militars per què no en una acció política –la que Marcos ha decidit que toca. I si no accepten Marcos té un regal: ofereix el seu coll com a víctima del pròxim atac d'ETA –en la lògica de Garzón, perdó: de Marcos!– quina altra cosa podria oferir?

Marcos a la societat civil espanyola (sic) i basca. Que no hi hagués una condemna explícita al terrorisme –I round- s'ha volgut interpretar com el suport de l'EZLN a ETA, però l'ambigüitat era premeditada, com el to de tota la carta per provocar el temperament hispànic d'un home –l'exclown amb vocació feixista Garzón?–i fer caminar així una iniciativa noble i honesta. Una disculpa als familiars de les víctimes del terrorisme –afortunadament, també, si més no de moment, a les del de l'Estat Espanyol–

Jo a Marcos. Amb tota la modèstia i que no es preocupi que només usaré, de moment, la paraula per fer una proposta de Camí per a Euskadi: que el poble basc tingui, ja, l'oportunitat d'autodeterminar-se. I en tinc d'altres: que el poble basc –i no només el basc, que de motius en tenim molts dins i fora de l'Estat Espanyol– tingui l'oportunitat de jutjar i condemnar el govern espanyol i la monarquia, potser Marcos també trobarà acusacions per fer. I també hi serà Garzón, no pas com a jutge ni com assessor jurídic sinó com a acusat, perquè el poble basc té moltes, moltes, moltes acusacions pendents per fer-li. I després de tot això, que Marcos no es preocupi, el poble basc ja sabrà què fer amb ETA, i potser –tant de bo- l'acusarà d'haver practicat una política criminal que ha estat a punt de dur al suïcidi la lluita per la llibertat d'Euskal Herria. I una petició: Marcos que sembla que tant d'ascendent hi té potser podria suggerir al Fòrum Social Mundial que donin l'oportunitat d'utilitzar la paraula que els han negat a Porto Alegre a ETA, a les FARC, o a Batasuna i altres mentre convidaven sense vergonya, entre altres criminals, el clown amb vocació feixista Garzón.

Tralla

Eleccions a Banca

CGT es consolida

El passat 18 de desembre van tenir lloc les eleccions sindicals a banca i, com era de preveure, la CGT de Catalunya va reafirmar la seva presència en el sector corroborant la seva representació com a segona força sindical.

Al marge de la fredor que transmeten les xifres exposades, les dades són eloqüents. En les principals entitats financeres, on s'elegien al 81% dels delegats i delegades, la Federació de Sindicats de Banca de la Confederació General del Treball de Catalunya va obtenir el 22,37% de les representacions elegides, per davant d'UGT que va aconseguir el 18,06%.

Són dignes d'especial esment, així com gratificants, els resultats obtinguts a Banesto, on CGT de Catalunya és la primera força sindical per davant de CCOO.

D'altra banda també són importants els 22 delegats aconseguits en el Banc de Sabadell, on per primera vegada aconseguíem presentar llistes en tots els àmbits de l'empresa.

Darrera d'aquestes dades s'amaga l'afiançament de la nostra organització com un referent sense la qual no és possible fer sindicalisme en el nostre sector, no obstant això aquests desenllaços no són fruit de la casualitat, l'esforç diari dels nostres representants i afiliats ho han fet possible, i són la continuïtat i la consolidació dels processos anteriors on CGT de Catalunya ja despuntava com alternativa sindical real. No obstant, encara tenim un gran repte per davant: aconseguir estendre la nostra presència a la resta de bancs i presentar-hi candidatures dins de quatre anys.

Conseqüència de l'esdevingut, és la presència en la taula de negociació del conveni d'àmbit estatal. No obstant, hi ha un sindicat que s'està dedicant a inflar les xifres globals per a impedir la nostra participació, ja que amb la nostra intervenció perdria la seva majoria en aquesta taula.

Evidentment no és un bon començament en nom de la unitat sindical, tan necessària per a contrarestar els canvis que vénen produint-se en la banca i que el primer sindicat del sector ha estat incapaç de canalitzar en benefici dels treballadors, per tant, només ells seran responsables del que pugui succeir, mentre les empreses piquen de mans veient com dos sindicats perden el temps discutint sobre qui té dret o no a la negociació col·lectiva.

José Berlanga García
Secretaria General

Federació de Sindicats de Banca de la CGT de Catalunya

Públic = privat de lloguer

Inversions públiques faraòniques per a benefici privat

L'ofensiva ideològica de la dreta que situa el Tren d'Alta Velocitat (TGV) i el seu pas per diferents pobles –en els quals no parerà– com a sinònim de progrés, fa actual la pel·lícula de Berlanga “Benvingut Mr. Marshall”.

L'amortització del famós deute històric (7.000 milions d'euros) i de les inversions del TGV (es detallen més endavant) –a part de la “cura d'aprimament” de la plantilla– significa la liquidació del Patrimoni: estacions i terrenys són venuts als amiguets, així com els serveis. Aquesta desinversió del ferrocarril convencional (s'anul·laran línies ferroviàries –sobretot en llarg recorregut i regionals– que no es considerin rendibles, s'encariran les tarifes, s'anul·laran les bonificacions socials –tarifes Or, dies blaus...–), tancament d'estacions, externalització de serveis, privatitzacions, empitjorament de les condicions laborals (subdividint en contractes i subcontractes, ETTs) i de la seguretat dels trens... Totes aquestes mesures han engegat plataformes de defensa del ferrocarril i en contra el TGV.

Inversions faraòniques que surten

dels impostos que paguem els treballadors per a regalar-les a les grans multinacionals, la banca, els especuladors de terrenys, els amics del govern (BSCH, Siemens, Alstom, Fomento de Construcciones y Contratas -FCC-), la classe política corrupta –recordem els terrenys de San Sebastián de los Reyes, en els que es va veure esquitxat García Valverde, exministre de sanitat del PSOE i en aquell temps president de RENFE.

Aquesta política d'inversions públiques faraòniques per a regalar-les als empresaris no és exclusiva del govern del PP, també el PSOE comparteix aquest criteri “liberalitzador”. A l'àrea metropolitana de Barcelona (BCN) amb majoria socialista s'han invertit 3.700 milions d'euros en el tramvia del Baix Llobregat per a privatitzar-lo. La inversió de 2.300 milions d'euros per a la línia 11 del metro es realitza de comú acord entre Generalitat i Ajuntament per lliurar-la després al sector privat. El presidenciable Maragall (PSC-PSOE) té un projecte d'infraestructura

TGV privat de lloguer

La línia de TGV Madrid-Sevilla per inaugurar l'Expo va suposar una inversió d'aproximadament 2,3 bilions de pessetes. Aquesta inversió ha estat amortitzada en part, amb totes les mesures citades abans a més de l'explotació del TGV.

ferroviària que contempla el desenvolupament del ferrocarril Lleida-Igualada-Martorell-BCN, que suposa una gran inversió. El que no diu és si el benefici serà públic o privat. Igualment el Govern prepara la privatització dels serveis portuaris (ja ha hagut una vaga general de tots els ports).

Amb la línia BCN-Madrid (MAD) del TGV comencen a aflorar les inversions en material rodant de RENFE a les empreses constructors i el peculiar sistema del Ministeri de Foment per a “no incrementar el Deute Històric”: els 64 trens del TGV que cobriran la línia MAD-BCN en el 2006 costaran 1.125 milions d'euros dels quals el 5% s'ha pagat a la bestreta a Siemens, TALGO, Alstom i CAF. Aquestes inversions caldrà sumar-les a les anteriors de 32 trens comprats a Alstom i CAF per valor de 740,4 milions d'euros. Per “evitar” acumular 2.000 milions d'euros al deute històric de 7.000 milions, la direcció de RENFE, és a dir, el Ministeri de Foment, ha “ideat” utilitzar el sistema de “leasing” britànic d'una forma molt particular que consisteix a vendre a la multinacional anglesa Angel Trains els trens de RENFE del TGV, perquè aquesta ens els llogui i es quedi amb

Els comptes de Renfe

Deute històric

7.000 M. euros

Noves inversions AVE:

Material rodant MAD-BCN

2.000 M. euros

Infraestructura MAD-BCN

4.000 M. euros

els beneficis de l'explotació, utilitzant com intermediari financer el Royal Banc of Scotland que, ves per on!, és accionista del Banc Santander Central Hispano (BSCH).

Amb la creació d'operadores en les quals els accionistes serien els fabricants de trens, Angel Trains, el BSCH i les empreses d'infraestructures FCC i unes altres, es donarien unes concessions de 30, 60 o 90 anys per a la utilització de les vies a canvi d'"amortitzar el deute històric". L'opacitat pel que fa a les inversions en les infraestructures viàries no ens permet donar xifres exactes sobre el seu cost, encara que amb el precedent del TGV MAD-Sevilla podria xifrar-se entre 3.500 i 4.000 milions d'euros de diners públics, que serveixen per engreixar les grans constructores (FCC s'emporta la major part) alhora que es liquida el sector d'infraestructures de RENFE, i el seu treball és realitzat per treballadors en precari: només en un mes 5 treballadors de contractes van perdre la vida en la construcció del TGV MAD-Lleida.

Privatització i conveni

En aquest context privatitzador, amb els precedents coneguts d'altres empreses públiques, i amb els antecedents propis de divisió de RENFE administrativament en Unitats de Negocis s'inicia el Conveni Col·lectiu al gener de 2002. Coincidint amb altres empreses públiques, com ara autobusos de BCN, amb els mateixos problemes de privatització, la referida línia 11 del metro, el port... L'empresa ha actuat en la Comissió Negociadora del Conveni sense perdre el rumb de la seva estratègia privatitzadora. La representació sindical ha actuat fins ara, sense tenir en compte les finalitats del govern o negociant amb ell la "inevitable" privatització al marge del conveni i dels treballadors. CCOO ha manifestat com alternativa a la segregació l'aconseguir un conveni de mínims d'Empreses Ferroviàries, és a dir,

l'accepta. UGT manté un discret mutisme davant els treballadors, alhora que al costat de CCOO manté converses amb el ministre Álvarez Cascos. CGT és l'únic sindicat que sobre el paper ha mantingut una posició de defensa

de RENFE com a empresa pública, no obstant això durant el conveni ha actuat com si l'objectiu privatitzador del govern fora llunyà o indefinit, i no tingués a veure amb el conveni.

En efecte, després d'un any de negociació encara no sabem com serà l'increment salarial, ni la reducció de jornada, ni les qualificacions professionals de la totalitat de la plantilla... És a dir els aspectes econòmics que unifiquen a la totalitat de la plantilla i en canvi s'ha entrat a negociar per Unitats de Negocis, és a dir parcel·la a parcel·la, les primes, la mobilitat, productivitat... per tant, amb la filosofia patronal, perdent de vista l'objectiu global i signant parcel·la a parcel·la. Allò de divideix i venceràs de Cascos està servit. El Govern – com va passar amb el Decretazo per a la Reforma de l'atur – ha mantingut contactes amb els sindicats majoritaris sobre la privatització de RENFE, però davant la falta de combativitat dels seus dirigents demostrada una vegada i una altra, passa d'ells i aprova sense consultar l'avantprojecte del Sector Ferroviari per a la seva privatització. Davant de tal "manca de respecte als agents socials", CCOO crida a frenar la privatització als carrers o a les vies.

Què fer

Davant l'actitud del govern, el sindicat que més conseqüentment ha mantingut la lluita per un ferrocarril públic i social, la CGT, hauria de prendre la iniciativa, no esperar a veure què fa CCOO, sinó emplaçar-la a la defensa conseqüent del ferrocarril públic, a aplicar el que diu en el seu comunicat del 12/12/02. És hora de mobilitzar-se, de deixar especulacions sobre qui vol o no el Conveni. Davant les eleccions sindicals, és hora de preparar-les no amb una guerra de comunicats, que deixa indiferents i desmobilitzats als treballadors, sinó amb la defensa del sector públic, amb la unitat d'acció el més àmplia possible, no només amb els sindicats

ferroviaris sinó amb tots els treballadors d'empreses i serveis públics, des del transport a la sanitat, l'ensenyament i l'administració. Cal estendre la nostra lluita unitària a tots els ciutadans des d'organitzacions socials, ajuntaments, partits... per evitar la privatització.

De poc serveixen les relacions internacionals amb altres sindicats ferroviaris, si aquí i ara no som capaços de respondre unitàriament contra les privatitzacions. Si responem aquí podrem plantejar-nos seriosament una resposta a nivell d'Europa contra la "liberalització" de la UE. I aquesta resposta no pot ser només de CGT. I si ho és, serà avantguardista i ineficaç. Cal buscar la resposta unitària per dalt amb els sindicats, per baix amb els treballadors (recollides de signatures, xerrades, assemblees...) i pel mig a través de moviments socials i polítics. Si no ho fem, fugint de la prepotència, de la crítica visceral i sectària, estarem fent el joc als que donen per segur que ens privatitzaran, això sí, en pla victimista.

Armando Varo. Ferroviari CGT

La catàstrofe del Prestige provocada per la política i l'actuar del govern d'Aznar –acompanyada a Galícia pel de Fraga– no pot quedar sense resposta. Les 40.000 persones que a la manifestació de Vigo reclamaven el passat dia 6 dimissions no és poca cosa. Al contrari, com abans van plantar cara al fuel, i després en la massiva mobilització de Santiago, els pescadors i mariscadors gallecs en primer lloc i el conjunt de la població darrera seu, marquen el camí que tots hauríem de seguir. Perquè no va ser un *accident*, sinó el resultat d'una política sotmesa als dictats de les multinacionals, en aquest cas petroleres; entestada en la reducció impositiva als qui fan diners a qualsevol preu mentre el dèficit zero completa el cercle i desarticula qualsevol mecanisme preventiu. Perquè aquesta mateixa lògica està negant els mitjans materials i humans necessaris per a la neteja i la reducció d'un impacte que empeny a la incertesa a gairebé 120.000 persones –el 12,2% dels empleats gallecs si comptem ocupacions directes i indirectes–, a més de la catàstrofe mediambiental. Perquè tracten d'utilitzar els milers de voluntaris com a cortina de fum perquè sembli que es fa alguna cosa quan és impossible pal·liar el mal amb mans i voluntat. Perquè la seva irresponsabilitat fins i tot dificulta emprendre accions judicials contra les empreses responsables del Prestige per tal que paguin dels seus beneficis part del que van provocar –a diferència del que va fer EEUU amb el Exxon-Valdés, o França amb l'Erika–. Perquè per a ocultar el seu accionar van mentir i van censurar... Un pescador gallec ens deia: jo no sé de política, però és simple no van saber fer el treball per al qual els teníem –ni tan sols per avisar-nos que venia el fuel, al contrari, ens deien que no venia quan ja l'estàvem traient de la Ria–, doncs que se'n vagin!

Al que "se'n vagin" li podem afegir més coses, com el judici penal per delictes ecològic que impulsa IU i altres organitzacions, o que se'ls embarguin béns de l'organització per a pagar destrosses –a la manera de Garzón embargant béns a les organitzacions suposadament responsables de la *kale borroka*: aquí no hi ha suposat, hi ha certesa–, ... però el centre és polític: que es posin immediatament els mitjans necessaris i que dimiteixi el govern la política del qual va provocar la catàstrofe.

Però això només es guanya al carrer, amb la mobilització unitària, fent-la convergir amb la lluita dels jornaleros pel PER, recolzant-se en els milers que sortim en cada mobilització en solidaritat amb Galícia. I el crit que des del carrer ens uneixi en solidaritat amb el poble gallec, bé podria ser allò de "Vagi-se'n, senyor

Vagi-se'n Sr.

Amb el poble gallec

Entre els dies 16 i 20 del desembre passat tres companys gallecs – Anxo Figueira, muscler de la Ria d'Arousa; Perico Alonso, d'ERVA-Ecoloxistas en Acció i Sabela López, estudiant de la Universitat de Santiago i militant de la FPG–, van fer una gira de xerrades per Catalunya sota el títol "Davant de la prepotència del Govern del PP, la lluita del poble gallec pels llocs de treball i el medi ambient". Els tres companys havien estat convidats per l'assemblea d'estudiants de la facultat de ciències de la Universitat de Girona arrel de la seva expedició a Galícia, i van parlar a les universitats de Girona, a la UB i l'Autònoma, i en centres socials de Girona, Figueres i Rubí. Alguns d'aquests actes van ser organitzats per Lluita Internacionalista. Les paraules dels companys

gallecs haurien de servir per organitzar la solidaritat amb el poble gallec i, alhora, la indignació contra el govern del PP en forma de mobilitzacions i accions diverses a Catalunya. Un exemple en aquest sentit és la constitució de la plataforma Deixade-nos a nós a Girona que convoca una gran manifestació per al proper diumenge 26 de gener.

Tralla. Girona

A Madrid exigint la dimissió del PP

El passat 19 de desembre, amb una convocatòria que es va fer des d'Internet, unes set mil persones van recórrer en manifestació la distància entre Atocha i la Puerta del Sol. Els convocants van ser, entre d'altres, la Plataforma Nunca Más i el BNG, arribats des de Galícia, CCOO, UGT, Ecologistes en Acció. Enormes plàstics negres, que eren subjectats pels manifestants, agitant-los a manera de taques de fuel suspeses en el "mar" de la manifestació; aus cobertes de negre chapapote (manifestants vestits amb bosses negres) i banderes gallegues de dol. Les consignes més cantades van ser: "¡Nunca más, Govern dimissió!"; "¡Fraga, Aznar, o fons do mar!"; "¡La monarquia, a netejar la ria!"; "¡El del bigote, que limpie el chapapote!".

Marina. Madrid

Aznar, vagi-se'n!

Solidaritat

El 6 de gener tornàvem les tres companyes de LI que havíem viatjat a Galícia per a posar-nos en contacte amb les organitzacions que estan implicades allà en la lluita contra el fuel del Prestige. El viatge era continuació del compromís adquirit després de la gira de companyes i companys gallecs ressenyada en aquestes mateixes pàgines, i aquesta al seu torn, continuïtat del primer viatge d'una companya en l'autocar organitzat per l'UdG. Tot un procés per a posar-nos al servei d'una lluita que deixa al descobert una vegada més el caràcter del govern del PP.

El coneixement i les precisions que ens van aportar des de la CUT en el terreny sindical, al FPG en el polític, a ERVA en el d'impacte en el mitjà i el recorregut per les Ries Altes, així com els musclers de la Ria de Arousa o el patró major de la Confraria de Pobra do Caramiñal – un dels 3 que va estar en vaga de fam exigint materials de prevenció i neteja adequats- i la possibilitat de mantenir la coordinació i l'incipient treball amb ells són els principals elements que ens hem emportat.

El nostre viatge tenia un objectiu: veure la manera més eficaç per a convertir la lluita gallega en eix de la lluita estatal, vertebrant un moviment en base a les reivindicacions que els treballadors i el poble gallec consideressin centrals i conjuminar-la a l'exigència intransigent de responsabilitats al govern central amb les corresponents dimissions. A la tornada, i més que mai, ens ratifiquem en aquest objectiu, així com en que l'únic mètode per a que la solidaritat pugui ser efectiva és partint del que exigeixen els qui estan al capdavant de la lluita.

*Marina (Madrid), Tralla (Girona),
Esther (Barcelona).*

deixade-nos a nós!

plataforma de solidaridad con el pueblo gallego

Davant del desastre que suposa la marea negra provocada per l'enfonsament del Prestige i la negligència inexplicable del Govern Central i de la Xunta de Galiza a l'hora de –se suposa- fer-hi front, volem denunciar:

- Que des del primer moment d'alarma del Prestige el govern espanyol es va sotmetre a les pressions polítiques i als interessos econòmics en lloc d'evitar el desastre.

- Que les tasques de neteja es limiten a les platges, i exclusivament a la seva superfície, perquè és el que causa més impacte visual; mentrestant les onades i els corrents marins estenen el fuel per tot el litoral sorrenc i rocós i pel fons marí. L'Administració s'ha instal·lat en la fal·làcia que només existeix el problema que es veu.

- Que el Govern de l'Estat Espanyol i la Xunta estan utilitzant deliberadament el treball solidari dels voluntaris per encobrir la seva total inacció. Mentre segueixen sense posar ni els més imprescindibles dels mitjans materials, tècnics i humans necessaris, paguen sense complexos una empresa privada i no especialitzada –TRAGSA- perquè “coordini els voluntaris”. Davant la inhibició de les administracions han estat els pescadors, mariscadors i musclers gallecs amb els seus propis mitjans, sacrificant les eines de treball i exposant –sense cap mesura de seguretat- la seva salut, els qui han fet front de manera més efectiva a la marea negra.

- Que les administracions es neguen a subministrar cap informació creïble sobre la composició del fuel vessat que cobreix les costes gallegues i, sobre tot, de quins efectes tindrà sobre la salut d'aquells que treballen en les tasques de neteja i de tota la població que hi està exposada. El 40% del fuel vessat són, de fet, hidrocarburs aromàtics cancerígens.

- Que les administracions, central i autonòmiques, exerceixen pressió directa i un control sistemàtic sobre els mitjans de comunicació gallecs i de la resta de l'Estat. Com han denunciat els seus treballadors s'arriben a censurar expressions i es prohibeix prendre imatges de les zones més afectades amb l'objectiu d'anestesiàr la societat gallega davant d'una catàstrofe que no han sabut –o no han volgut- evitar.

- Que la política de subvencions que estan aplicant el Govern Central i la Xunta són un xantatge polític per frenar la resposta indignada dels treballadors afectats i que, de cap manera, serveix per paliar l'impacte brutal que la marea negra del Prestige tindrà sobre una societat gallega a la qual semblen voler abocar, una vegada més, a l'emigració (...)

com a única forma possible de supervivència.

Que desenes més de Prestige estan navegant ara mateix arreu del món –incloïm el mar Mediterrani– amb la connivència d'uns governs i d'una Unió Europea que segueixen la lògica de mercat a la qual no importa gens que es destrueixin zones senceres del nostre planeta ni, amb ells, els mitjans de subsistència d'aquells que hi viuen.

Davant de tot això exigim al Govern de l'Estat Espanyol i a la Xunta de Galiza:

1. Que posin immediatament a disposició del poble gallec tots els recursos materials, tècnics i humans necessaris per frenar la catàstrofe i que, tot seguit, assumeixin d'una vegada les seves responsabilitats polítiques de l'única forma possible a aquestes alçades: dimitint.

2. Que facin pública tota la informació que retenen relativa a les mareas negres del Prestige per a què es prenguin les mesures necessàries per tal de protegir la salut de la població exposada.

3. Que s'elabori immediatament un estudi d'impacte ambiental i un pla de repoblament i restauració per a tota la costa gallega.

4. Que es posi en marxa ja un pla que garanteixi feina i condicions de vida dignes per a tots els treballadors afectats directament o indirecta per la catàstrofe del Prestige.

5. Que deixin de prevaldre els interessos econòmics de la indústria petrolera i que s'aposti per energies respectuoses amb el medi ambient. És aturant el trànsit de substàncies perilloses que farem que mai més no hi hagi un altre Prestige.

6. Que s'aturi tota forma de repressió contra qualsevol forma de protesta que adopti el poble gallec i aquells que s'hi solidaritzen.

I fem una crida a totes les organitzacions polítiques i socials per a què s'adhereixin a aquest manifest i a tota la societat per a què es manifesti: la solidaritat amb el poble gallec s'expressa mobilitzant-nos al seu costat.

Adepar, Ateneu de Riudarenes, l'Assemblea del CS la Màquia, Arítjol, Ateneu Naturalista, CGT, Cincsiset, Escola d'Adults de Girona, Galanthus, Lluita Internacionalista, Mené Detràs, Plataforma d'Assemblees de Facultat i Escola de la UdG, Plataforma Ciutadana de Maçanet.

Adhesions

adhesions@deixadenos-a-nos

En breu publicarem el dossier de LI dedicat a la catàstrofe del Prestige. Demana'l als nostres companys/es!

Errada

En el LI 35 va aparèixer, a portada i pàgines centrals, "Dejeno a nos" on hauria calgut posar "Deixadenos a nós".

(dejadnos a nosotros)

La portada hauria hagut de ser:

Amenaça de tancament de la tèxtil MITASA (Lleida)

Res no està perdut

Quan fa un any es negociava l'ERO¹ de reducció de plantilla de MITASA –última empresa dels polígons tèxtils d'Alfarràs i Castellar de Nug, a Lleida– tots els sindicats amb presència en els comitès (CCOO, UGT i CGT a Alfarràs i USO a Castellar) coincidíem que l'expedient era l'inici del tancament de l'empresa, i es feia per encobrir una **fallida fraudulenta**. Avui estem davant la fallida i no obstant això aquella unitat fa temps es va trencar. Primer davant l'acceptació de l'ERO i avui amb la total desmobilització i confusió per enfrontar la fallida. És imprescindible reprendre la unitat dels treballadors per tal de defensar els llocs de treball i exigir les responsabilitats polítiques i penals que corresponguin. En aquesta tasca es troben els companys i companyes de CGT.

La família Soldevilla pertany a la gran burgesia catalana, la que va generar la seva fortuna en l'explotació dels treballadors tèxtils de principis del segle XX. Manté excel·lents relacions econòmiques i polítiques amb el govern de la Generalitat i és soci d'honor de Convergència. El seu vaixell almirall en el sector de l'hostaleria, l'Hotel Majestic al Passeig de Gràcia de Barcelona, acull els congressos, reunions i executives del partit del govern de Catalunya.

Aquests personatges van dur a l'empresa a un primer ERO que va suposar el tancament de la planta de Torelló i reduccions de plantilla en les altres. Tot això amb l'assessorament d'una consultora filial d'Andersen, especialista en tancaments d'empreses, i amb el vist-i-plau en la seva aprovació de la majoria del comitè (CCOO).

Amb el primer expedient va quedar demostrat com sent gestors aquesta acabalada família, acumulaven un deute de 3.700 milions de pessetes a la Seguretat Social i a Hisenda, i en canvi rebien crèdits, avalats per l'Institut Català de Finances i la Conselleria d'Indústria de la Generalitat, per valor de 6.000 milions, destinats a inversions tecnològiques que garantissin la continuïtat dels dos centres de treball que quedaven. Aquests crèdits no s'han realitzat a MITASA i han estat desviats a d'altres

empreses dels Soldevilla. I perquè els multimilionaris amiguets de la Generalitat no «s'arruïnessin» amb les indemnitzacions als acomiadats i prejubilats van aconseguir, amb la inestimable col·laboració de CCOO-UGT, que els pagués FOGASA, malgrat el deute amb la SS.

Les citades relacions amb la Generalitat, els seus testaferros, els seus assessors financers, i finalment la complicitat de la majoria sindical, facilitaven el següent objectiu d'"encobrir" la gestió Soldevilla si el tancament final ho realitzaven altres gestors com a responsables. Els nous gestors, encarregats de liquidar les dues últimes plantes de MITASA, eren executius de l'empresa, als quals la família Soldevilla "va vendre" les accions després del 1er ERO, suposem que amb "contractes blindats" per a liquidar l'empresa. Per això quan aquests testaferros ens van presentar el nou ERO vam iniciar una mobilització unitària amb vagues (a Castellar és tot el poble), concentracions a l'Hotel Majestic i al Parlament de Catalunya. I tant a l'Hotel Majestic com al Parlament vam denunciar **unitàriament** l'exigència d'inversions i de responsabilitats polítiques i penals tant als Soldevilla com a la Generalitat.

Durant la negociació CCOO-UGT canvien d'estratègia, com ja ve sent habitual, i es dediquen a defensar els interessos dels Soldevilla. Per això abandonen la pressió cap a l'Administració i converteixen la unitat dels treballadors en enfrontaments, donant suport als sectors més pròxims a l'empresa per enfrontar-los als que més combativitat demostraven en la defensa dels seus llocs de treball. Fins arribar a buscar voluntaris entre els seus afiliats per a incloure a l'expedient i afegir entre els **forçosos** als més interessats per seguir lluitant pel seu treball, és a dir, els afiliats de CGT. La resta de sindicats, excepte CGT, van entrar en l'estratègia de CCOO i van acceptar l'ERO amb reducció de plantilla. USO va mantenir una actitud més digna, denunciant la inclusió dels acomiadaments forçosos per motivacions antisindicals i facilitar les maniobres dels Soldevilla, encara que finalment va signar l'expedient.

CGT va continuar amb la pressió, tant sindical com jurídica, i vam aconseguir la readmissió de les companyes afiliades incloses a l'ERO, a més del pagament dels salaris de tramitació, malgrat la divisió generada en la plantilla per la majoria del comitè dirigits pels alliberats/es de CCOO. En aquesta línia, abusant de la ignorància dels treballadors, culpen a CGT que FOGASA no hagi pagat les indemnitzacions, als quals van enganyar i van convèncer perquè s'acomiadessin amb l'ERO, en lloc de culpar als Soldevilla que al no pagar a FOGASA les anteriors indemnitzacions del 1er expedient, no rep d'aquest les corresponents al nou. L'abús de la ignorància dels treballadors, els porta a no exigir al Fons, ni tan sols **ara** que han declarat fallida, que pagui als treballadors acomiadats, per **insolvència formal** de l'empresa. I continuen semblant la confusió i la por en la plantilla, assessorant a la Direcció, als testaferros, per tancar l'empresa amb deliberació. Pot ser que els cànons de negociació que cobren per ERO hagin pujat el "catxet" ja que CGT els està posant difícil tancar l'empresa.

Com dèiem al principi, l'acceptació de l'ERE amb uns 50 acomiadaments, era l'inici de la fallida per eludir les responsabilitats de Convergència i els Soldevilla. Així, abans de presentar la fallida, MITASA crea una societat a Alfarràs -Sant Jaume de Tralla- i una altra a Castellar -Indústries Socran- com a clients únics, per impedir que els interventors judicials controlin els ingressos. Per tant MITASA és insolvent per pagar i els ingressos els controlen aquestes dues empreses fantasmes 100% capital MITASA. Així cobren i no paguen. Naturalment ho hem denunciat davant el jutge instructor de la fallida, perquè els salaris dels treballadors segueixin cobrant-se a través d'aquestes "noves" empreses de MITASA si al·lega insolvència.

Les maniobres de confusió de la direcció i els seus assessors sindicals continuen, alhora que continua la fallida. Ara es fa creure que estan negociant amb uns suposats socis que invertiran en l'empresa. La qüestió és que el suposat "mecenes" no apareix quan el més lògic seria que donés raons de vida

i negociés amb el comitè la continuïtat de l'ocupació i les condicions laborals. Una altra cortina de fum per encobrir els Soldevilla.

Nosaltres seguim lluitant per tal de salvar els llocs de treball. Cal mobilitzar al conjunt dels treballadors de MITASA perquè evitari el tancament obliga a desemascarar l'"amo" Soldevilla i la Generalitat. La continuïtat de MITASA i de tots els llocs de treball exigeix una posició política de la Generalitat que és responsable de la malversació i la desertització industrial, i cal forçar que els Soldevilla -que tenen solvència econòmica-reinverteixin en MITASA els diners desviats. I per això vam precisar tornar a la unitat que ens va permetre mobilitzar a tot el poble, a pressionar social i políticament perquè MITASA continuï.

Per això CGT contarà en primer lloc amb els afectats. Esperem que USO passi del seguidisme amb els sindicats majoritaris, i de la passivitat, a una actitud més coherent amb la defensa dels treballadors, com va fer a l'inici de l'ERE, i com els exigeix la majoria

sindical que ostenten a Castellar.

Res no està perdut, i la baralla està per donar-se. Fins i tot si, com alguns pretenen, volguessin tancar l'empresa, evitar pagar els deutes i quedar-se amb les inversions i fer pagar als treballadors, a més de la denúncia i la mobilització sindical no descartem el querellar-nos judicialment -tenim cinc anys de termini legal-. Però avui, les espases estan encara enlaire i l'essencial és la volta a una mobilització decidida i unitària.

Armando Varo- CGT

1 ERO Expedient de Regulació d'Ocupació

Balanç d'una lluita

El 30 de setembre a CATSA (sector de Telemàrketing del grup SOGECABLE) l'empresa planteja una modificació substancial de les condicions de treball.

Amb aquesta modificació se salten el conveni, un conveni que es va aconseguir després d'una vaga amb una participació del 90%, que si bé no és el millor conveni al menys aconseguia regularitzar el sector. Recordem que CATSA va tenir un paper d'avantguarda en la mobilització i en la coordinació sindical del sector, formant part de la taula de negociació i lluitant la participació a través d'assemblees en empreses i dels delegats del sector.

La modificació se salta les franges horàries, una cosa que la patronal no volia regularitzar i que permet jornada partida als treballadors de 30 hores, si ja és dolenta la jornada parcial pel que repercuteix en l'horari, empitjora al poder partir-la.

Després de gairebé un mes de negociació en la qual l'empresa no es movia de la seva postura es va decidir, amb consulta als treballadors, d'anar a la vaga i interposar conflicte col·lectiu. Es va fer una primera vaga de 2 hores el dia 12 de novembre amb una participació del 60%, ja que l'empresa aquest any ja no havia

fet contractes per obra sinó que estaven treballant 300 treballadors d'ETT i eventuais.

La següent vaga estava plantejada per al 22 i 23 de novembre de cara al partit BARCELONA-R. MADRID (important a CATSA perquè en el nostre treball venem els partits i s'atenen els problemes tècnics). Dos dies abans l'empresa convoca una reunió amb una contraoferta. Abans de la reunió es va consultar als treballadors i no van acceptar l'acord. A la reunió un sector del comitè es planteja negociar sobre la base dels plantejaments de l'empresa, i just un dia abans de la vaga es fa una nova consulta en la qual de nou diuen no a l'acord. L'empresa, aprofitant la divisió i en la seva línia d'amenaques (durant la negociació permanentment amenaçava amb regulació d'ocupació), llança el rumor que la vaga és il·legal perquè no se'ls ha notificat oficialment (quan un defecte de forma no la fa il·legal). Davant l'amenaça, un sector del comitè decideix desconvocar la vaga i signar l'acord, saltant-se l'opinió dels treballadors.

Ja en la signatura l'empresa es permet el luxe d'incloure 80 treballadors més en la llista de la modificació substancial de les condicions de treball. Ara, i com a conseqüència de la signatura, comença a acomiadar personal d'estructura.

Fins l'últim moment la resta del comitè vam defensar que es fes un referèndum entre els afectats i afectades i que la decisió d'aquest l'acatés el comitè. En aquest grup del comitè hi ha representants de CCOO, CGT i UGT.

En el balanç volem deixar clar que la patronal del sector ha decidit saltar-se el conveni des de la seva signatura, no només a CATSA sinó a la majoria de les

empreses.

Per part de les organitzacions sindicals hi ha una falta de reacció sindical donant com a solució que es lluiti empresa a empresa i no impulsant una sortida global per al conjunt del sector. Després de dos anys no s'ha creat la comissió paritària d'interpretació i vigilància del conveni.

En aquesta situació, la signatura d'aquest acord afecta al sector ja que se salta el conveni amb l'aval del comitè. Dins de CATSA a més queda dividit el comitè, entre una meitat que desmobilitza, fa oïdes sordes a les consultes i signa sense control, i la resta que vam defensar que es fes un referèndum entre els afectats i afectades i que la decisió d'aquest l'acatés el comitè. Això significa una derrota que la patronal aprofita. Els treballadors senten la sensació de derrota i viuen la mateixa divisió.

I el que és més greu, a CATSA sempre s'ha decidit tot juntament amb els treballadors (anteriorment acords, fins i tot es va ratificar el conveni) i en aquesta ocasió s'ha signat en contra de la seva opinió.

Són molts els reptes que tenim a partir d'ara per seguir lluitant contra l'ofensiva de l'empresa.

Al febrer són les eleccions sindicals, aquestes ens han de servir per a posar un comitè que no cedeixi a les pressions de l'empresa, que consulti els treballadors i respecti la seva opinió, que organitzi la mobilització i que pressioni a les organitzacions sindicals per aconseguir la coordinació del sector, així que encarem amb força la lluita per un millor III CONVENI.

*Raquel
Delegada Sindical CCOO -
CATSA*

Veneçuela

Des de fa més d'un mes les forces oposidores a Chávez han declarat un tancament patronal i una vaga general indefinida, i convocat successives marxa i manifestacions exigint la dimissió de Chávez o, almenys, una convocatòria avançada d'eleccions. No obstant això Chávez ha rebut el suport de sectors populars i de l'exèrcit que impedeixen que el moviment opositor tingui èxit. Aquesta situació – amb alts i baixos- es ve repetint des d'abril, data de la primera temptativa colpista. No tenim cap dubte que el moviment opositor és un conglomerat d'interessos patronals, burocràtics i imperialistes- Però que la primera tasca sigui avui derrotar l'oposició no s'ha d'identificar amb cridar a donar suport la política de Chávez, doncs tampoc és aquesta una opció favorable als treballadors.

8 mesos ininterromputs de mobilitzacions de l'oposició.

Des de les jornades de l'intent de cop d'abril amb la presidència de 36 hores de Carmona, president de la Patronal, Veneçuela ha viscut 8 mesos de permanent confrontació entre l'oposició i el Govern Chávez. L'oposició reuneix dins la Coordinadora Democràtica a la patronal Fedecàmaras, amb fort pes de Petrolis de Veneçuela SA (PDVSA) i en els mitjans de comunicació, i a la Central de Treballadors de Veneçuela (CTV), que representa a un sector de burocràcia sindical que va acumular enormes privilegis. En aquest bloc estan els partits tradicionals i, a més, rep el suport dels magistrats, de l'episcopat i d'alguns cossos policials locals i estatals, arrossegant importants sectors de classe mitja. Però els valedors del moviment contra Chávez són els imperialismes nord-americà i espanyol –des d'Aznar a Felipe González-, que volen un govern que se subordini plenament als seus plans i posi a la seva disposició la riquesa petrolera.

Davant el setge colpista contra Chávez

Al llarg d'aquests 8 mesos s'han succeït convocatòries a "vagues generals" conjuntes entre CTV-Fedecàmaras, més properes a tancaments patronals que a vagues, marxes i accions de tot tipus. La gran acusació contra Chávez era *evitar un règim castro-comunista*, però res més lluny la política del Govern.

Les accions oposidores han estat contestades pels sectors populars que veuen el perill d'un retorn als vells poders corruptes que van enfonsar el país en la misèria. Així mateix l'exèrcit, majoritàriament, ha seguit al costat de Chávez.

El govern d'Hugo Chávez va sortir del cop del 11 d'abril enfortit però contradictòriament afeblit, com escriuen els companys trotskistes en *La Chispa*: "Surt enfortit perquè els seus enemics van sofrir una tremenda derrota a les mans de la insurrecció popular..., inclosos sectors que s'havien passat al bàndol de l'oposició, van abandonar aquesta per passar-se al chavisme, però demanant rectificacions i càstig als culpables... Però també afeblit perquè en lloc de recolzar-se en el poble i la seva organització per aprofundir la revolució es va plantejar fer-li

concessions a l'oposició colpista: tot negociant amb sectors per integrar-los, restituint la direcció de PDVSA; o amb l'acceptació de la instal·lació de l'oficina de Transició a l'ambaixada nord-americana i canviant als seus ministres d'economia per uns altres que presenten

un paquet econòmic neoliberal. Avui, en plena crisi, personatges tan significatius del règim com el Vicepresident Rangel o el president de l'Assemblea Nacional declaren que estan disposats a realitzar noves concessions a l'oposició per arribar a un acord que pretengui donar-li una sortida electoral al conflicte, encara dins del marc de la constitucional bolivariana, incloent la possibilitat de donar suport a reformes i esmenes constitucionals en el futur.

La clau: el control del petroli

Patronal, burocràcia sindical i

imperialisme, tots tenen pressa per accelerar la caiguda de Chávez. L'aplicació de la Llei de Terres pot afectar als grans latifundistes del camp i als especuladors immobiliaris de les zones urbanes, però és l'aplicació de la Llei d'Hydrocarburs la que és decisiva per explicar tanta pressa, ja que permetria desmantellar l'actual poder al capdavant de PDVSA. Però també l'imperialisme té urgència per resoldre l'assumpte abans d'iniciar l'atac a L'Iraq i així no haver-se de preocupar per les repercussions que sobre el preu del cru té la crisi veneçolana i, encara més, assegurar-se el subministrament del milió de barrils de petroli per dia que rep avui de Veneçuela.

La batalla, així doncs, està centrada en el control de l'empresa es-

PDVSA compta amb més de 15.000 gasolineres i diverses refineries, cediria a les pressions de Bush per a sortir de la OPEP i evitar una política concertada de preus del cru. Les multinacionals americanes i espanyoles aspirarien a beneficiar-se de la seva privatització.

Per això no ha estat casual que fos a la seu central de Campiña on es van dirigir les marxes *pro-chavistas*, mentre que el símbol de l'oposició va ser el bloqueig del llac Maracaibo amb el petrolier Pílin León.

La política de Chávez

El tinent coronel Hugo Chávez Frías havia intentat accedir al poder polític el 1992 a través d'un cop d'estat capitalitzant el descontentament dels sectors populars amb el Govern Caldera. Això li va costar 20 anys de presó, però va ser indultat pel mateix Caldera quan havia complert dos anys de presó a fi d'evitar una crisi política.

El creixement electoral de Chávez va ser imparable. Va constituir el moviment bolivarià, més tard Moviment Cinquena República (MVR), amb el suport del *Movimiento Al Socialismo (MAS)*, *Patria Para Todos (PPT)* i petits partits d'esquerra, i es va

convertir en el referent del canvi que les masses exigien. En les eleccions de desembre del 1997 obté un 57% dels sufragis. A l'any següent convoca referèndum, guanya àmpliament les eleccions a l'Assemblea Nacional i aprova una nova Constitució, la de La República Bolivariana. Les mesures el van consolidar en el poder enfront dels vells poders fàctics del país, va prendre algunes mesures populars, especialment en l'educació i la sanitat, però en cap moment ni enfronta decididament a la patronal, que segueix gaudint d'un extraordinari poder en el país com han demostrat els fets recents, ni menys encara enfront de

l'imperialisme.

Per contra la seva decisió de no trencar amb el capitalisme l'empeny inevitablement a tornar-se contra els treballadors. Des de febrer del 2002 ha seguit les indicacions remeses per l'FMI de retallades de despeses socials similars a les que feu el seu predecessor, els beneficis empresarials van créixer a pesar de la política patronal de desinversió i boicot, i ha pagat escrupolosament el deute extern que se'n duu prop del 25% del pressupost, mentre la majoria de la població està sumida en la misèria, un deute que van contraure principalment els sectors privats en èpoques passades.

La política de Chávez ha tingut costos econòmics per a les classes populars i les classes mitges. En el 2002 la moneda local s'ha devaluat en un 50% durant els sis primers mesos; la inflació es va disparar d'un 12% en el 2001 a un 35% o més en el 2002 i la taxa d'atur que havia baixat es va elevar d'un 13% a un 17% a l'octubre. Les reserves es van anar reduint i es va iniciar una important fugida de capitals als EUA. El resultat d'aquesta situació en el país és que el 85% de la població es troba en la pobresa, el 50% es dedica a l'economia informal, en un país extremadament ric.

No obstant això, ni la patronal ni menys l'imperialisme estan disposats a tolerar governs com Chávez crítics amb l'ALCA, que no donen suport al pla Colòmbia, a part de mantenir relacions amb Cuba, és a dir, que no estiguin sota el seu complet control. I és per això que des de l'inici van tenir una política per a enderrocar-lo. L'elecció de Chávez és una expressió més de l'ascens del moviment de masses en tota Amèrica Llatina (*Argentinazo*, caiguda de Fujimori, Lucio Gutiérrez a Equador, ascens

tatal de petroli, de la qual prové el 50% dels ingressos de l'Estat i el 80% de l'entrada de divises. PDVSA és un complex monopoli públic que funciona amb gestió privada. Es diu d'aquesta empresa "que és un Estat dins d'un Estat". El 1976 quan es nacionalitzà PDVSA lliurava a l'Estat el 74.4% del total dels ingressos, però el 2001 l'Estat tot just va rebre el 23'2% dels ingressos totals: uns suposats "costos de gestió" s'han disparat. La burocràcia que gestiona el petroli està formada per un total de 870 alts directius que reben sous d'entre 100.000 i 4 milions de dòlars per any, sense contar amb in comptables beneficis i privilegis.

Els plans d'aquests gestors és impulsar la privatització de la companyia, en estreta relació amb les multinacionals del sector. Al servei dels interessos del principal soci nord-americà, país en el qual

de Lula a Brasil...).

Chávez nega que vulgui aplicar mesures socialistes i busca un punt impossible entre el capitalisme i l'atenció de les classes populars. Són les mesures de tipus neoliberal, aplicades clarament el 2002, les que l'allunyen poc a poc dels sectors populars que el van impulsar al poder. Certament els treballadors no volen tornar al ruïnós i corrupte passat, però la política de Chávez-FMI no promet un futur millor. De l'esquerra del moviment bolivarià sorgeixen nombroses veus que exigeixen un canvi de política: enfrontar més decididament l'oposició, intervenir els interessos de les multinacionals que estan sagnant el país, enfrontar l'imperialisme, el no pagament del deute i començar a prendre mesures efectives per a treure al poble de la misèria, però Chávez es resisteix i prefereix seguir buscant aquest consens impossible.

Estem vivint el preàmbul d'una *argentinització de la nostra economia amb el seu «corralito»* i tot, ens escriuen companys trotskystes des d'allà. *El problema –conclouen– és que existeix una descomposició total i completa del sistema capitalista i Veneçuela no escapa a aquesta situació. Existeix una crisi i el que està plantejat a Veneçuela és qui reorganitza el país, qui té el poder per a reorganitzar-lo.*

El compromís de tota l'esquerra ha de ser el de mobilitzar-se i denunciar els intents colpistes de la patronal i l'imperialisme. Greu és la falta de condemna del colpisme opositor dels presidents electes com Lula a Brasil o Gutiérrez a Equador que parlen de mediació i diàleg, també de l'esquerra majoritària a l'Estat espanyol quan es tracta d'un imperialisme directament involucrat. Però aquesta política categòrica contrària al cop no ens duu a idealitzar o a ocultar la política de Chávez.

Josep Lluís

Iraq, Corea del Nord...

Atemorint amb la mort i la destrucció a tot el món

"Washington és el temor real"

Mentre segueix mobilitzant tropes per a l'atac imminent a L'Iraq i se succeeixen els bombardejos en les àrees d'exclusió com si fos d'allò més natural, Washington perfila el seu següent enemic a batre amb Corea del Nord. En aquest context, el moviment anti-guerra nord-americà es prepara per a la propera jornada de mobilització aquest 18 de gener. Transcrivim la visió d'ISO, organització nord-americana amb la qual venim treballant des de la LIT-CI.

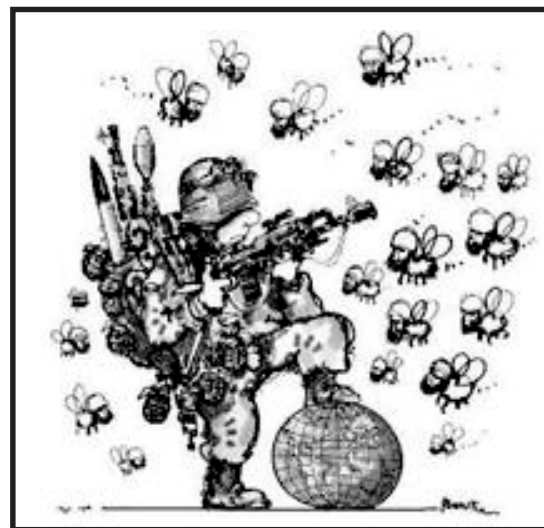
Preparant-se per a una guerra salvatge a L'Iraq. Amenaçant amb una segona guerra contra Corea del Nord. Tornant als intents colpistes a Veneçuela. Així és com Washington inicia el nou any, fent servir una vegada més "la Guerra contra el terrorisme" com a cobertura per a terroritzar al món si no li obeeix.

Preguntat per si els EEUU estaven realment preparats per anar a la Guerra contra Corea del Nord al mateix temps que contra l'Iraq, el secretari de defensa Donald Rumsfeld va vociferar: «Som capaços de guanyar decisivament en un i destruir acceleradament en l'altre cas». Els demòcrates objecten que la Casa Blanca va menysprear l'admissió del programa d'armes nuclears de Corea del Nord per a centrar-se en l'impuls de la guerra contra l'Iraq: «això és un perill imminent major per als interessos d'EEUU en aquest moment, segons la meua opinió» va dir el senador Joseph Biden (D-Del.)

Però ni les amenaces de Bush contra Corea del Nord ni el seu impuls implacable a la guerra contra l'Iraq tenen la seva veritable arrel

en l'amenaça d'armes de destrucció massiva, reals o imaginades. Com tampoc la guerra de l'Iraq no és només per a aconseguir el control de les reserves del segon major productor de petroli del món, per més important que això sigui per als homes del petroli de Texas que fan funcionar la Casa Blanca.

Aquestes guerres són la utilització de l'11 de setembre per establir la doctrina de la guerra preventiva contra qualsevol govern, a tot arreu, que es creui en el camí dels EEUU. En alguns països – com ara Veneçuela – Washington preferirà deixar el treball brut a les forces internes d'oposició que adoptaran polítiques per satisfer als EEUU. Però Bush desitja utilitzar l'11 de setembre com a xec en blanc per emprendre qualsevol guerra. És per això pel que Bush fa un any va introduir la frase «eix del mal» i va incloure no només a L'Iraq i Corea del Nord, sinó també a l'Iran – just setmanes després que el país

comencés a donar l'esquena a la guerra de Washington a l'Afganistan-.

Ara, Bush plantejarà que la

decisió de Corea del Nord d'expulsar als inspectors nuclears internacionals i recomençar la producció del plutoni justifica la nova política exterior agressiva dels EEUU. Però va ser un altre el procés. Corea del Nord va respondre així a les amenaces nord-americanes d'octubre, quan el sabre de Bush imposava el tall del subministrament nord-americà de fuel-oil a un país destrossat per la pobresa. I ningú no ha de dubtar que l'amenaça més gran de guerra no ve de Corea del Nord sinó de l'armada nuclear d'EEUU amb la seva 7ena flota patrullant les costes de Corea del Nord.

Des de l'enfonsament del seu vell aliat, la URSS, Corea del Nord va caure en una abrupta crisi econòmica i no és cap amenaça per als seus veïns. Però Bush està decidit a utilitzar aquesta oportunitat per arraconar als dirigents de Corea del Nord i maximitzar la influència d'EEUU en la regió -principalment contra Xina. És per tot això que, amb o sense

armes nuclears, no hi ha cap justificació per a les amenaces de guerra de Washington contra Corea del Nord.

Així mateix, no hi ha excusa per a una guerra d'EEUU a l'Iraq, fins i tot si els inspectors de l'ONU troben evidències - manufacturades o veritables- d'armes de destrucció total. Després de tot, una de les fonts principals d'armes fins 1991 va ser Washington -quan va armar i va finançar a Saddam Hussein per emprendre la guerra contra Iran en els anys 80-.

Com Corea del Nord, l'Iraq no és cap amenaça per als seus veïns, molt menys per a EEUU. I ja que ningú seriosament no planteja que Saddam tingui una connexió amb l'11 de setembre, tampoc no es pot acceptar aquest com a excusa per a la guerra. Washington ha utilitzat les armes de destrucció massiva com a pretext per a la guerra amb el qual intimidar al Consell de Seguretat de l'ONU perquè entrés en el joc amb

la sèrie d'inspeccions, mentre els EEUU organitzen el seu desplegament militar.

El creixement del moviment pacifista demostra que més i més gent veu en la campanya de Washington distorsions i mentides. Cal construir el major seguici possible a Washington, DC, i a San Francisco el 18 de gener - i organitzar l'oposició davant cada intent de Washington d'imposar la seva voluntat al món.

3 de gener, 2003

Socialist Worker

Contra la guerra

Si comencen els bombardejos, les Plataformes contra la Guerra han convocat davant dels ajuntaments de cada localitat, a les 20 hs d'aquell dia. □

Avís als nostres lectors i lectores

Sentim que la pujada del l'IPC ens obligui a augmentar el preu de LI, que només a fi de cobrir despeses passarà a costar 1,50 euros.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

